

“50.000 mensen die allemaal het nummer meebrullen.”

Julian De Backer voelt Luc Van De Poel aan de punktand.

“The Kids”! De bekendste Belgische punkgroep werd door zanger/tekstschrijver Ludo Mariman in 1976 in het leven geroepen. Hun creatieve en commerciële hoogtepunt kwam er twee jaar later in de vorm van “There Will Be No Next Time”, samen met “Oh La La La” van T.C. Matic één van de weinige échte Belgische rockevergreens. In 1982 splitten “The Kids” omdat het plezier verdwenen was.

Julian De Backer sprak met gitarist Luc Van De Poel. Hij staat sinds 1978 Ludo Mariman met hand en tand bij en vuurt de riffs en licks met een ongemene vaart en professionaliteit op het luisterend oor af.

Julian : “Hebben jullie vroeger last gehad met songtitels als “Do You Love The Nazi’s”, “Bloody Belgium” of “Fascist Cops”?”

Luc : “Het is natuurlijk al 30 jaar geleden : we waren jong en we hadden een licht-politiek gekleurde visie. Wij zagen het als een statement. De punkgroepen van de jaren ’70 waren maatschappijkritisch. Wij zijn nu wel wat milder geworden, maar het doet me plezier dat jonge groepen nog steeds dat vuur hebben! Natuurlijk waren niet alle *cops* fascisten, maar we wilden het machtsmisbruik aankaarten. En “Bloody Belgium” gaat over werkloosheid.”

Julian : “Dat is een heel goed nummer! Heel snel, het duurt amper een minuut en 17 seconden!”

Luc : “Ja ... ah, jij kent de nummers? *(lacht)*”

Julian : “Eén van jullie eerste nummers heet “This Is Rock ’N Roll”, maar door de snelle beat lijkt het meer speedmetal ...”

Luc : “Ja, maar rock ’n roll is de basis. Veel metal is meer gestoeld op snelle *rhythm & blues* dan op punk. We hebben het mee helpen uitvinden *(lacht)*”

Julian : “In België zijn jullie inderdaad de pioniers ...”

Luc : “Samen met enkele Brusselse groepen, die minder bekend zijn geworden. *Hubble Bubble*, onder andere, was een heel straffe groep ...”

Julian : “Ik ken ze niet ...”

Luc : “De drummer is *pertang* wereldberoemd geworden als *Plastic Bertrand*. We hebben hem vroeger regelmatig ontmoet op optredens.”

Julian : “Dit jaar nog fulmineerde Ludo in Humo dat jullie oude werk niet meer te krijgen is, omdat de platenfirma failliet is en de nieuwe firma de oude tapes niet opnieuw wil uitbrengen. Mensen smeken om het oude materiaal en zijn nu gedwongen te downloaden! Is er ondertussen beterschap?”

Luc : “Nee. We hebben als reactie een single met drie nummers uitgebracht, maar die is over het hoofd gezien wegens gebrek aan *airplay*. Een Canadese platenfirma heeft net een nieuw verzamelalbum samengesteld. Jammer genoeg is dat niet verkrijgbaar in België, omdat de oude platenfirma de release daarvan tegenhoudt.”

Julian : “Dat is toch belachelijk?!”

Luc : “Ja, maar zo werkt het nu eenmaal. Wij hebben ook geen zin om daar tegen te vechten. Wij willen gewoon live spelen! Platenverkoop stelt vandaag de dag toch niks meer voor. Ludo verdient als componist nog wel aan de oude nummers natuurlijk.”

Julian : “Maar jullie zijn populairder dan ooit. Een goede, nieuwe compilatie zou verkopen. Nu vraag je echt om gedownload te worden.”

Luc : “Dat downloaden stoort ons niet echt ...”

Julian : “Dat is punk, zeker?”

Luc : “Voila! Het zorgt er ook voor dat de muziek ongelofelijk goed verspreid wordt. Binnen het punkmilieu zijn we bekend van Zuid-Amerika tot Japan. Wij zijn geen grote naam, maar ze kennen ons door het downloaden.”

Julian : “Een New Yorkse platenboer vroeg “Kennen jullie “The Kids”?”, toen hij ontdekte dat jullie Belgische muzikanten waren. Klopt dat verhaal?”

Luc : “Dat klopt volledig. We moesten optreden in New York en we passeerden een platenwinkel. We stapten hem geïntregeerd binnen, omdat er aan de deur een affiche hing van ons optreden. Op de toeg stond een bakje met bootleg cd's van “The Kids”. De eigenaar herkende ons niet, omdat we niet meer lijken op de hoefoto's. “Ah, you're from Belgium? Do you know “The Kids”?” vroeg hij. Wij antwoordden : “We are “The Kids”!” (*lacht*). Hij is diezelfde avond naar ons optreden komen kijken.”

Julian : “Jullie hebben allemaal straight jobs, want jullie beschouwen “The Kids” als een hobby sinds de reünie in 1996 ...”

Luc : “... als een passie vooral!”

Julian : “Stel dat jullie morgen een geweldig aanbod krijgen voor een maandenlange tournee door Amerika, voor een schunnig bedrag. Zeggen jullie je job dan vaarwel en nemen jullie het aanbod?”

Luc : “Een schunnig bedrag? Vooral Ludo en ik zouden “nee” zeggen. Twintig jaar geleden zouden we dat overwogen hebben. Voor vier weken zouden we dat misschien wel doen, omdat we dan gewoon onze vakantie opgebruiken. We spelen nu geregeld in het buitenland, maar in de weekends. Mijn baas weet wel dat ik soms een dag weg moet. Een carrière uitbouwen interesseert ons niet meer, omdat de huidige situatie zo tof is.”

Julian : “Wat was de reden van jullie split in de jaren '80?”

Luc : “We vergaderden langer dan we optraden. Het was niet leuk meer. Er was een management, een boekingskantoor, vier roadies, een klanktechnicus ...”

Julian : “Nu is het back to basics?”

Luc : “We doen alles zelf. We hebben enkel een boekingsagent die alles een beetje coördineert. Wij laden onze spullen in en uit. We hebben een roadie die belangeloos helpt, maar als hij niet komt, weten we ons te redden.”

Julian : “Hoe is de reünie in 1996 er gekomen?”

Luc : “Regisseur Marc Punt wilde muziek van “The Kids” gebruiken in zijn film “Dief!”. De originele banden waren (of) weg (of) niet te vinden of klonken niet goed. Punt had ons gevraagd om de oude nummers opnieuw in te spelen. De job was in een paar uur geklaard en het klonk goed. Na de film kregen we van alle kanten aanbiedingen. We zagen geen graten in de reünie, maar het moest *lollig* blijven. Dat credo is ons heilig. De respons was navenant, dus we besloten verder te gaan ...”

Julian : “Guy Mortier noemde jullie signature song “There Will Be No Next Time” ooit “de wereldhit die er geen was”. Andere Belgische nummers zoals “The Way To Your Heart” van Soulsister, “Pump Up The Jam” van Technotronic, “Dominique” van Soeur Sourire zijn internationale hits geworden. Heeft de platenfirma destijds eigenlijk enige moeite gedaan?”

Luc : “Het had een wereldhit kunnen zijn. Er was interesse vanuit Engeland. Pick Withers, de drummer van *Dire Straits*, en hun producer was geïnteresseerd. Knopfler en co. zijn een paar keer naar een “The Kids”-optreden komen kijken en zij vonden het een wereldnummer. Ze wilden echter alleen de rechten op het nummer, in “The Kids” waren ze niet geïnteresseerd. Ludo wilde of alles of niks en de deal sprong af. Misschien maar beter zo : wie weet hoe hadden ze het nummer veranderd.”

Julian : “Jullie staat nu weer in de belangstelling, omdat “There Will Be No Next Time” op de soundtrack van “Windkracht 10” staat. Heeft de regisseur jullie persoonlijk gecontacteerd?”

Luc : “Ah, dat weet ik niet. Dergelijke zaken worden met Ludo geregeld. Het is leuk, natuurlijk, want het is weeral een nieuwe generatie die het nummer leert kennen. Ondertussen kent iedereen het, is het *werelderfgoed* geworden (*lacht*).”

Julian : “Maakt die gedachte je niet trots, dat je hebt meegewerkt aan dat nummer?”

Luc : “Natuurlijk! Ludo zegt altijd : “Dat is mijn pensioen”. We zijn het nummer nog niet beu, omdat we geregeld experimenteren met andere stijlen. Toch zijn er fans in bepaalde landen die het nummer niet kennen, omdat het daar pas later is uitgebracht. In Italië bijvoorbeeld, waar punk nog meer ‘voor in de clubs is’, spelen we het zelden.”

Julian : “Het stond jammer genoeg niet op de “New York”-DVD ...”

Luc : “Ja, die reactie heb ik al vaker gehoord. We hebben wel een zeer oude archiefopname met Ludo in een groen rokje in de extra’s gestoken, om een en ander goed te maken.”

Julian : “Zijn uw zonen trots op hun vader?”

Luc : “Ze zijn het gewoon, omdat ze nooit anders hebben geweten (*lacht*)! Mijn zoon Matthias heeft al zeker twee keer een spreekbeurt over “The Kids” gehouden.”

Julian : “Komt er geen nieuw werk van “The Kids”?”

Luc : “Nee, daar zit niemand op te wachten. We spelen af en toe een nieuw nummer, maar je kan beter “de beste” spelen. Die nieuwe nummers horen niet bij de beste. Ludo maakt nog steeds nummers, maar die hebben niet meer die punkattitude. Als 50-jarige zou dat heel dwaas overkomen. Ludo maakt nu muziek voor tekenfilms, hij heeft gewerkt met Jo Lemaire aan een Frans schoolproject ...”

Julian : “Ludo speelde als laatste op 0110. “Terecht”, zei mijn vader, “want als er nu een iemand is van de artiesten die altijd kwaad is gebleven, dan is het Ludo.” Allemaal goed en wel, maar waarom niet alle Kids, met een volledige set?!”

Luc : “We hadden die dag al een optreden. We zeggen nooit een optreden af. Dat voornemen is ons heilig. Ludo kent Tom Barman, die ons specifiek had gevraagd. We hadden echter geen zin om, na het eerste optreden, de hele boel te verkassen naar Antwerpen.”

Julian : “Bent u zelf naar 0110 geweest?”

Luc : “Ja, ik vond het ongelooflijk goed! Maar de solo van “There Will Be No Next Time” vond ik niet tof. Sorry, Mauro, maar uw solo *trok op geen bal!* (*lacht*). Pas op : hij is een geweldige muzikant. Het klonk zeker goed en dat voor 50.000 mensen, die allemaal het nummer meebrullen. Het doet je wel wat.”

© 2006 Julian De Backer